

Sygn. akt VIII C 177/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: staż. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko K. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 177/20

UZASADNIENIE

W dniu 5 listopada 2019 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu K. C. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zasądzenie kwoty 4.172,77 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 26 lutego 2019 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. umowy pożyczki, która to pożyczka została udzielona na okres 30 dni. Pożyczkobiorca nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania – nie spłacił kapitału pożyczki 3.000 zł, prowizji 823 zł, ani odsetek kapitałowych za okres 30 dni w wysokości 24,66 zł. Następnie na mocy umowy cesji powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki.
(pozew w e.p.u. k. 3-6)

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu w postępowaniu upominawczym oraz przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.
(postanowienie k. 6v)

Po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 12)**

Na rozprawie w dniu 21 października 2020 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, wniósł o rozpoznanie sprawy pod nieobecność strony powodowej. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy

w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny. **(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 44)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 sierpnia 2019 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zawarła z (...) z siedzibą w T. (...) umowę cesji wierzytelności, obejmującą wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w Załączniku nr A, który to dokument ten nie został złożony do akt sprawy. **(kserokopia umowy cesji wierzytelności k. 30-32, okoliczności bezsporne)**

W dniu 10 października 2019 roku powód zawarł z (...) z siedzibą w T. (...) umowę przelewu wierzytelności, obejmującą wierzytelności wskazane z załącznika nr 1 do przedmiotowej umowy, w tym wierzytelność oznaczoną, jako wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 26 lutego 2019 roku dotyczącą klienta o nr (...). **(kserokopia umowa cesji wierzytelności k. 17-20v., wyciąg z załącznika k. 29)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego K. C. wynikająca z zawartej przez niego z pierwotnym wierzycielem Arena (...) umowy pożyczki w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od (...) wobec nie wykazania, że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność od Arena (...). Wprawdzie do akt sprawy powód złożył umowę cesji z dnia 1 sierpnia 2019 roku zawartą przez Arena (...) z (...), to jednocześnie uczynił to z pominięciem załącznika nr A, który w myśl § 1 ust. 2 umowy szczegółowo określał wierzytelności pieniężne objęte cesją. Nie sposób zatem uznać, iż umowa ta obejmowała wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki, o której powód twierdzi, iż została zawarta przez pozwanego. Powyższego nie daje się również wywieść z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 10 października 2019 roku, albowiem w treści tej umowy brak jest jakiegokolwiek odniesienia do umowy z dnia 1 sierpnia 2019 roku, w konsekwencji brak jest podstaw do przyjęcia, iż wierzytelność objęta załącznikiem nr 1 do umowy z października 2019 roku, oznaczona, jako wynikająca z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 26 lutego 2019 roku dotycząca klienta o nr (...), była wcześniej przedmiotem umowy z dnia 1 sierpnia 2019 roku. W świetle poczynionych rozważań Sąd doszedł do wniosku, iż strona powodowa nie udowodniła, że skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność, wobec niewykazania, że ta była objęta umową pomiędzy Arena (...) a (...) załączoną do akt sprawy.

Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi także, co jest zresztą oczywiste, złożone do akt sprawy zawiadomienie o cesji wierzytelności, które może zostać potraktowane, co najwyżej wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego. Przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Dokument taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego pisma stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania).

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanego. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W

przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

W świetle powyższych rozważań wyłącznie na marginesie podnieść należy, iż roszczenie dochodzone pozwem w ogóle nie zostało udowodnione. Powód twierdził, że roszczenie to znajduje swoje źródło w umowie pożyczki z dnia 26 lutego 2019 roku. Strona powodowa nie przedstawiła jednak jakichkolwiek dokumentów, z których miałyby wynikać kwota składająca się na żądanie pozwu, w szczególności do akt sprawy nie została złożona umowa, jaka miała zostać zawarta pomiędzy pozwanym a Arena Finance. Przypomnienia wymaga, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona. W niniejszej sprawie, o czym była mowa, fakt udzielenia pozwanemu pożyczki w ogóle nie został udowodniony. Nie ulega wątpliwości, że przedstawienie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej na pierwszej rozprawie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389)

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150). W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.